

2010, foto A. Kovalová

Michael Bílek

sochař, restaurátor a amatérský hvězdář

22. 10. 1942 narozen v Turnově

1958–1962 SPŠ v Turnově, obor umělecký kovář

1962–1964 SUPŠ v Hořicích, obor sochař-restaurátor

1964–1969 AVU Praha, sochařský ateliér prof. Karla Hladíka

1966 stáž u profesora Otty Herberta Hajka ve Stuttgartu

od roku 1971 pracuje v Petrovicích jako sochař a restaurátor

od roku 1990 člen Asociace restaurátorů

od roku 1991 člen S.V.U. Mánes

vystavuje od roku 1965, samostatně od roku 1977

je zastoupen ve sbírkách galerií a je autorem řady veřejných realizací, většinou v Severních Čechách

adresa: 403 37 Petrovice 399

telefon: 475 226 166

mobil: 605 353 566

e-mail: michaelbilek@seznam.cz

Do nebička do peklička, 2000, kolorované dřevo

M I C H A E L B Í L E K
K R Á S N É D U Š Ě

7. 12. – 1. 1. 2012

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 7. PROSINCE V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ DO 18.00 HODIN NA ZAZVONĚNÍ
V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY

František, 2009, kolorované dřevo

Žehnání, 1995, kolorované dřevo

Pastýř, detail, 1989, kolorované dřevo

Král a královna, 1992, kolorované dřevo

„... Vždycky jsem byl zaujat jenom jedním řádem a jeho pochopením. Ať v lidech nebo ve vesmíru. Protože všude je stejně obsažen jako Bůh, či chvění superstrun. Při poslední výstavě ve Františkových Lázních jsem byl vyzván, abych něco řekl ke svým dílům. Řekl jsem především, že nevystavuji krásné sochy. Snažím se pouze vystavit krásné, i když dřevěné duše lidí. Ty ať v tom dřevě hledají...“.

Michael Bílek

Málo je sochařů – figuralistů, a ještě míň tak vrchovatě realistických, jakým je Michael Bílek. Vyzná se v řemesle hned několika oborů; je umělecký kovář, kamenosochař a řezbář. A jako Lubomír Janečka, Josef Černý nebo Jan Slovák, kteří ho v galerii podzimní výstavou předešli, ani on není nikdy „žhavě aktuální“. S podobnou krátkozrakostí se mívá a je mu to ke cti. Současná doba, zamilovaná do příběhů, posílila zájem o jeho sochy, ale nic tím nezměnila na jejich podstatě. Ty vždy byly, nezávisle na poptávce, trvale stejně přesvědčivé a přirozeně ladí s tím, co v podobě průzračných studánek v duši i v přírodě dělá v grafice jeho žena Alena.

Nepochybně skvělý sochař a stejně dobrý amatérský hvězdář, v bytostném zaujetí člověkem i nebeskou bání, nám bezděčně připomene známý výrok Kantův – jeho úžas, pramenící z řádu jednoty hvězdného nebe nad námi a mravního zákona v nás. Doma v Petrovicích má vlastní hvězdárnu a mezi sochami už i svůj úsměvný náhrobek, v nadlehčené podobě blízký náhrobním kamenům českých králů. Celá rodina, včetně kočky a psa, je na něm zastoupena. Vystavuje ale jenom své dřevěné sochy a v nich zakleté krásné duše lidí; hvězdářské snímky k nim přidat odmítá v přesvědčení o jejich nedostatečné kvalitě.

Robustní a většinou barevné, vždy ale důvěrně laděné sochy v laskavém porozumění jejich živým vzorům, jsou i svědectvím plynoucího času. Do země vrostlé už tíhou své hmoty a vnitřní naléhavosti krásné ve své prostotě, nevyhýbají se přirozenému stárnutí a ani vráskám a jizvám života. Tiše vyprávějí příběhy plné vzájemných pout, skrytých vazeb a modelových situací. Všechny jsou vpravdě monumentální, ale i k jemným detailům pozorné a život oslavují v jeho ryzí čistotě. Jsou tak i dobrým završením celé letošní úrody Jílkovy galerie a svou hladivou povahou souznívají s duchem Vánoc, pravou chvílí pro radostné setkání s nimi.

Miroslav Koval, únor 2011

A jeden jsou, 2000, kolorované dřevo